

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени решението на Първоинстанционния съд на Европейските общности (втори състав) от 10 октомври 2006 г. (Дело T-302/03);
- Да се осъди ответника/ответника по жалбата да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

Според жалбоподателя, решението на Първоинстанционния съд от 10 октомври 2006 г. нарушава член 7, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 40/94⁽¹⁾. Първоинстанционният съд неправилно бил приел, че между обозначението „*mar&guide*“, стоката „*Computersoftware*“ и услугата „Създаване на програми за ЕОД (Електронна обработка на данни)“ съществува „непосредствена и конкретна връзка“, както и че обозначението „*mar&guide*“ позволява „непосредственото идентифициране“ на тази стока и услуга (точка 40 от решението). В допълнение, Първоинстанционният съд неоснователно бил заключил, че обозначението „*mar&guide*“ дава възможност на съответните потребители „веднага и без допълнително замисляне да направят непосредствена и конкретна връзка със стоката *Computersoftware* и услугата за създаване на ЕОД-програми, които имат функция на карта (на града) и на пътеводител“ (точка 47 от решението). В заключение, в решението се твърди, че в групата стоки „*Computersoftware*“ и в групата услуги „Създаване на програми за ЕОД“ присъстват също стоки и услуги, които изпълняват функцията на карта (на града) и на пътеводител.

Тълкуването на чл. 7, параграф 1, буква б) от Регламент (ЕО) № 40/94, направено от Първоинстанционния съд в решението, било неправилно. Противно на приетото от Първоинстанционния съд, марката имала отличителен характер. Заявената марка не била описателна. Наличие на „непосредствена и конкретна връзка“ и „непосредствено идентифициране“ би могло да се приеме само тогава, когато става въпрос за понятие, пряко обозначаващо въпросната стока или услуга, или описващо признаци, които са непосредствено „присъщи“ за съответните стоки и услуги като такива. Не такъв бил случаят по отношение на обозначението „*mar&guide*“. То не означавало пряко нито стоката „*Computersoftware*“, нито услугата „Създаване на програми за ЕОД“, нито изразявало непосредствено свързан с характера на стоката или услугата признак. Потребителите не били в състояние, „да направят веднага и без допълнително замисляне непосредствена и конкретна връзка със стоката „*Computersoftware*“ и с услугата „Създаване на ЕОД — програми“, които имат функция на карта (на града) и на пътеводител“. Освен това, нито услугата „Създаване на програми за ЕОД“, нито стоката „*Computersoftware*“ биха могли да изпълняват функцията на карта (на града) и на пътеводител.

Приетата за съществуваща от Първоинстанционния съд връзка между обозначението „*mar&guide*“, конкретната стока „*Computersoftware*“ и конкретната услуга „Създаване на програми за ЕОД“, които са предмет на спора, не била налице, а била създадена с помощта на мисловни конструкции.

⁽¹⁾ Регламент (ЕО) № 40/94 на Съвета относно марката на Общността (ОВ L 11, стр. 1).

Жалба, подадена на 18 декември 2006 г. от Комисията на Европейските общности против Решение на Първоинстанционния съд (четвърти разширен състав), постановено на 27 септември 2006 г. по дело T-168/01: GlaxoSmithCline Services Unlimited, по-рано известно като Glaxo Wellcome plc срещу Комисията на Европейските общности

(Дело C-513/06 P)

(2007/C 42/22)

Език на производството: английски

Страни

Жалбоподател: Комисия на Европейските общности (представявана от: T. Christoforou, F. Castillo de la Torre и E. Gippini Fournier, представители)

Други страни в производството: European Association of Euro Pharmaceutical Companies [Европейска асоциация на Еврофармацевтичните компании] (EAEPС), Bundesverband der Arzneimittel-Importeure eV, Spain Pharma, SA, Asociación de exportadores españoles de productos farmacéuticos (Aseprofar), GlaxoSmithKline Services Unlimited, anciennement Glaxo Wellcome plc

Искания, отправени до Съда

Жалбоподателят иска от Съда да:

- отмени точки 1 и 3 до 5 от диспозитива на решението на Първоинстанционния съд от 27 септември 2006 г. по дело T-168/01, GlaxoSmithCline Services Ltd. срещу Комисията на Европейските общности;
- да постанови окончателно решение по делото, като отхвърли иска за отмяна по Дело T-168/01 като неоснователен;
- да осъди ищеца по Дело T-168/01 да заплати съдебните разноски на Комисията по това дело и по настоящото обжалване.

Правни основания и основни доводи

Комисията споделя изводите на Първоинстанционния съд относно мотивите на оспорваното решение; относно наличието на споразумение между предприятия; относно твърдението за злоупотреба с власт и за нарушение на принципа на субсидиарност и на член 43 ЕО.

По отношение на онази част от решението, в която се разглежда съществуването на антиконкурентен „резултат“, Комисията оспорва мотивите, възприети от Първоинстанционния съд. Тя поддържа, че анализът, направен от Първоинстанционния съд, който потвърждава съществуването на ограничителните „резултати“ на споразумението, в действителност представлява анализ на ограничителната му „цел“ при надлежно отчитане на правния и стопански контекст и би следвало да го накара да потвърди констатацията в решението, че споразумението има антиконкурентна цел. По отношение на останалите констатации, касаещи „резултатите“, Комисията има сериозни възражения, по-специално срещу: определянето на съответния пазар; неприемането на нейните констатации по член 81(1)(г) въз основа на погрешния правен аргумент, че различните цени се начисляват на различни географски пазари; а също и срещу някои други

констатации, направени в решението, с които Първоинстанционният съд замества със собствената си оценка относно фактическите и стопански данни оценката на Комисията, което е недопустимо в рамките на съдебния преглед. Но поради това, че Комисията споделя крайните изводи на Съда, а именно, че въпросното споразумение поражда антиконкурентни резултати, тя не възнамерява на този етап да изтъква основания за обжалване на решението в тази му част.

Настоящото обжалване повдига две групи основания. Първата е свързана с констатациите по член 81(1) и по-специално с грешките при прилагане на правото и нарушенията при тълкуването и прилагането на понятието „цел“, съдържащо се в разпоредбата, както и с множеството нарушения, грешки при прилагане на правото, недостатъци или противоречия в мотивите във връзка с „правния и стопански контекст“ на споразумението. Втората група основания се отнася до констатациите по член 81(3) — преди всичко тези от тях, които са свързани с първото условие, предвидено в тази разпоредба, а също и с липсата на изследване на някои други условия.

Жалба, подадена на 20 декември 2006 г. от Комисията на Европейските общности срещу решението на Първоинстанционния съд, постановено на 27 септември 2006 г. по дело T-153/04, Ferriere Nord SpA/Комисия на Европейските общности

(Дело C-516/06 P)

(2007/C 42/23)

Език на производството: италиански

Страни

Жалбоподател: Комисия на Европейските общности (представявана от: V. Di Vucci и F. Amato, представители)

Друга страна в производството: Ferriere Nord SpA

Искания на жалбоподателя

- Да се отмени оспорваното съдебно решение, в частта, която обявява за допустим предявения от дружеството Ferriere Nord иск за отмяна на писмото на Комисията от 5 февруари 2004 г. и на факса на същата от 13 април 2004 г.;
- Да се обяви за недопустим и съответно да се отхвърли искът за отмяна на оспорваните актове, предявен пред първата инстанция от дружеството Ferriere Nord;
- Да се осъди дружеството Ferriere Nord да заплати съдебните разноски.

Правни основания и основни доводи

В частта, в която обявява предявения пред първата инстанция иск за допустим, решението на Първоинстанционния съд от

27 септември 2006 г. по дело T-153/04, Ferriere Nord SpA/Комисия на Европейските общности, нарушава член 230, параграф 1 във връзка с член 249 ЕО, що се отнася до тълкуването на понятието за акт, подлежащ на обжалване, не съдържа мотиви или съдържа неправилни мотиви и е опорочено поради липса на компетентност на Първоинстанционния съд.

Първоинстанционният съд не е обосновал, че оспорваните актове пораждат задължителни правни последици, годни да засегнат интересите на ищеца в производството пред първата инстанция, изменяйки съществено неговото правно положение. Освен това, той е обосновал извода си относно допустимостта със също така недоказаното предположение, че оспорваните пред първата инстанция актове са законосъобразни по презумпция. На последно място — Първоинстанционният съд е превишил правомощията, предоставени му от Договора.

Иск, предявен на 22 декември 2006 г. — Комисия на Европейските общности/Република Австрия

(Дело C-517/06)

(2007/C 42/24)

Език на производството: немски

Страни

Ищец: Комисия на Европейските общности (представители: G. Braun и E. Montaguti)

Ответник: Република Австрия

Искания

- Република Австрия не е изпълнила задълженията си по Директива 2003/98/ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 17 ноември 2003 година относно повторната употреба на информацията в общественния сектор ⁽¹⁾, тъй като не е приела необходимите законови и административни разпоредби за транспониране на тази директива във федералните провинции Steiermark и Salzburg, съответно не е уведомила Комисията за приемането им.
- да се осъди Република Австрия да заплати съдебните разноски.

Правни основания и главни доводи

Срокът за транспониране на горепосочената директива е изтекъл на 1 юли 2005 г.

⁽¹⁾ ОВ L 345, стр. 90.